

Sygn. akt I C 590/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. Szymon Cieszyński

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. L. kwotę 7.000 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. L. kwotę 2.659,53 zł (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od powódki M. L. na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 737,15 zł (siedemset trzydzieści siedem złotych piętnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1496,64 zł (tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 590/16

(...)

Powódka M. L. domagała się zasądzenia od pozwanej A. Towarzystwo (...) w W. (zwana dalej: A.) kwoty 10.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym, mającym miejsce w dniu 9 marca 2014 roku.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 9 marca 2014 roku w miejscowości K. doszło do wypadku drogowego, którego sprawca, prowadząc w stanie nietrzeźwości pojazd marki A. (...) o nr rej. (...), nie dostosował prędkości do warunków drogowych, w wyniku czego przekroczył oś jezdni i doprowadził do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem marki B. (...) o nr rej. (...). W wyniku powyższego powódka doznała urazu głowy, urazu kręgosłupa szyjnego, stłuczenia prawego uda i lewej stopy oraz zniesienia lordozy szyjnej. Ponadto wystąpiły u powódki również krwaki podudzia prawego, podudzia lewego, grzbietu stopy oraz pourazowy zespół bolesnego barku, jak również zespół stresu pourazowego. Przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 10 marca 2014 roku do 19 sierpnia 2014 roku. Pozwany przyznał powódce kwotę 8.050 zł tytułem zadośćuczynienia. W związku z powyższym w

dniu 18 czerwca 2015 roku powódka wezwała pozwanego do dopłaty zadośćuczynienia w kwocie 21.950 zł, jednakże ten odmówił.

W odpowiedzi na pozew pozwana A. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że roszczenia powódki są nieuzasadnione. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność w przedmiocie szkody poniesionej przez powódkę, wypłacając jej odszkodowanie tytułem zadośćuczynienia w kwocie 8.050 zł. Ponadto wskazała, że dodatkowa kwota, której domagała się M. L. nie spełniałaby swojej funkcji kompensacyjnej, zaś świadczenie zadośćuczynienia nie może prowadzić do wzbogacenia się osoby poszkodowanej.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 9 marca 2014 roku w miejscowości K. doszło do zdarzenia drogowego, w którym to sprawca, prowadząc w stanie nietrzeźwości pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków drogowych, w wyniku czego przekroczył oś jezdnii i doprowadził do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem marki B. (...) o nr rej. (...).

/bezsporne/

Sprawca powyższego zdarzenia był ubezpieczony w ramach obowiązkowego ubezpieczenia z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w A. Towarzystwo (...) w W..

/bezsporne/

Powódka w wyniku przedmiotowego zdarzenia drogowego doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia obu podudzi i lewej stopy. Na skutek wypadku u powódki doszło do urazu w zakresie aparatu więzadłowo-mięśniowego okolicy kręgosłupa szyjnego, co skutkowało bólem kręgosłupa szyjnego. Powódka leczona była farmakologicznie, ponadto stosowano u niej kołnierz ortopedyczny, zaś leczenie nie przekraczało okresu 6 miesięcy. W związku z powyższym uszczerbek na zdrowiu u M. L. w zakresie urazu kręgosłupa uznany został jako długotrwały w wysokości 5%. Uraz kręgosłupa obecnie nie ma wpływu na funkcjonowanie powódki. U powódki potwierdzone zostały zmiany o charakterze zwyrodnieniowym, które nie miały charakteru pourazowego. Obecnie występujące u powódki dolegliwości wynikają ze zmian zwyrodnieniowych. Stłuczenie lewej stopy z powstaniem krwiaka spowodowało przewlekły pourazowy zespół (...) o stosunkowo niewielkim nasileniu powodujący okresowe bóle. Zaburzenia funkcji lewej stopy kwalifikują się jako 1% długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

/dowody: opinia sądowo-lekarska z zakresu neurochirurgii (k.119-122, 190-195) ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu neurochirurgii (k.162-163), opinia biegłego ortopedy (k.88-90)//

W obrębie zdrowia psychicznego na skutek wypadku doszło do wystąpienia zespołu stresu pourazowego, który z czasem przekształcił się w zaburzenia adaptacyjno-lękowe przedłużone. Aktualnie u powódki nie występują trwałe zmiany w stanie psychicznym. U powódki wystąpił 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

/dowody: opinia sądowo – psychiatryczna (k.102-106)/

W wyniku wypadku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 10 marca 2014 roku do dnia 19 sierpnia 2014 roku.

/dowody: kopie zaświadczeń lekarskich (k.30-32)/

Pismem z dnia 29 października 2014 r. pozwany Ubezpieczyciel poinformował powódkę o przyznaniu odszkodowania w kwocie 9.756,29 w tym kwoty 8.050 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 1.706,29 zł tytułem kosztów lepszego odżywiania.

/dowód: pismo A. z dnia 29.10.2014 r. (k.35-36)/

W dniu 18 czerwca 2015 roku powódka złożyła odwołanie od decyzji wraz z wezwaniem do zapłaty łącznej kwoty 46.67,88 zł, w tym 21.950 zł tytułem zadośćuczynienia.

/dowód: odwołanie od decyzji z dnia 18.06.2015 r. (k.37-38)/

Pismem z dnia 7 lipca 2015 roku pozwane Towarzystwo (...) podtrzymało swoje stanowisko i nie przyznało powódce dodatkowej kwoty tytułem zadośćuczynienia.

/dowód: pismo A. z dnia 7.7.2015 r. (k.40-41)/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części i w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były przez strony kwestionowane. Sąd oprął się również na zeznaniach powódki za wyjątkiem jej twierdzeń iż obecnie występujące dolegliwości pozostają w związku ze zdarzeniem mając na uwadze, iż są one oparte wyłącznie na subiektywnym przekonaniu powódki nadto pozostają w sprzeczności z opinią biegłego neurologa.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach, Sąd ustalił także w oparciu o opinie biegłych lekarzy psychiatry, neurochirurga i chirurga-ortopedy. Opinie te zostały wydane przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje, w oparciu o całościowy materiał dowodowy, zawierają logiczne wnioski, które zostały odpowiednio uzasadnione.

Pozwany zakwestionował opinię sądowo – psychiatryczną, zarzucając jej, że biegła pominęła liczne fakty wpływające na stan i przebieg adaptacji po zdarzeniu z dnia 9 marca 2014 roku, w szczególności nie wskazała z czego wynika rozpoznanie zespołu stresu pourazowego. Biegła w opinii uzupełniającej wskazała, że rozpoznanie zespołu stresu pourazowego zostało postawione przez lekarza badającego powódkę. Ponadto wskazała, że objawy występujące u powódki wynikają z przeżytego zdarzenia, które było dla niej sytuacją stresującą, a przy tym stanowiąca realne zagrożenie jej życia. Biegła podała również, że najczęściej osoby biorące udział w takich zdarzeniach przy leczeniu objawów nerwicowych poddawane są wyłącznie leczeniu farmakologicznemu, zaś w następnym etapie może nastąpić skierowanie osoby na psychoterapię, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca. Biegła uznała, że przedmiotowy wypadek miał negatywny wpływ na psychikę powódki, zaś uszczerbek na jej zdrowiu nosił znamiona długotrwałości i wynosił 5%.

Zarówno strona powodowa, jak i pozwana kwestionowały opinię biegłego z zakresu neurochirurgii. Biegły jednoznacznie stwierdził, iż u powódki występuje stan po urazie biczowym kręgosłupa szyjnego. Uszczerbek z tym związany biegły ustalił na długotrwały, w wysokości 5%. Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego neurologa, albowiem miał na uwadze fakt, iż biegły M. R. szczegółowo wyjaśnił swoją opinię odnosząc się do zarzutów powódki. Swoje tezy oparł na zgromadzonej dokumentacji medycznej oraz przytoczonej literaturze medycznej. Biegły wskazał, iż w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie sposób przyjąć aby u powódki doszło do pourazowego pęknięcia pierścienia włóknistego. Jak wynika z opinii wykonane bezpośrednio po zdarzeniu badania wskazują jednoznacznie na występowanie u powódki zmian zwyrodnieniowych już przed zdarzeniem.

W niniejszej sprawie niespornym był fakt, iż powódka doznała uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 9 marca 2014 roku., a sprawcą tego zdarzenia była osoba ubezpieczona w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Kwestią sporną pomiędzy stornami była wysokość krzywdy jaką doznała powódka we wskazanym powyżej zdarzeniu drogowym, jak również wysokość zadośćuczynienia adekwatnego do doznanej przez nią krzywdy.

Stosownie do art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (...) [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358).

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

I tak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpienia (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183). Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 zależy od uznania sądu. Sąd bierze przy tym pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania. Jeżeli poszkodowany otrzymał z wymienionego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (tak SN w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/60, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111). Zasadę wypływającą z tego orzeczenia należy odpowiednio zastosować w niniejszej sprawie – kwoty uzyskane już przez powoda uprzednio od ubezpieczyciela skutkować będą obniżeniem należnego mu zadośćuczynienia.

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000/3 poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Celem ustalenia rozmiarów doznanego przez powoda uszczerbku na zdrowiu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii, neurochirurgii i psychiatrii.

W ocenie Sądu opinie sporządzone zostały przez osoby mające odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu ww. specjalności w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegły w sposób poprawny zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadzili materiał potrzebny do wydania opinii i sporządzili opinie uwzględniające wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, sporządzone opinie są jasne, logiczne i wewnętrznie niesprzeczne, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w nich zawartych.

Biegły z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii jednoznacznie wskazał, iż powódka na skutek zdarzenia doznała przebytego skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz przebytego, wygojonego stłuczenia obu podudzi. W kwestii stłuczenia stopy lewej, którego doznała powódka to uraz ten skutkował miernie nasilonym pourazowym zespołem (...), z czym wiązał się 1% długotrwały uszczerbek na zdrowiu ustalony zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. (Dz. U. Nr 954 z 2013r.). Z opinii biegłej psychiatry wynika, że powódka na skutek zdarzeń z dnia 9 marca 2014 roku doznała rozstroju zdrowia w obszarze psychicznym, co spowodowało wystąpienie zespołu stresu pourazowego. Przedmiotowe zdarzenie miało negatywny wpływ na psychikę powódki i co przełożyło się na długotrwały, 5% uszczerbek na zdrowiu. W tych okolicznościach wnioski przedstawione przez biegłą z zakresu psychiatrii nie budzą wątpliwości Sądu.

Odnosząc się do opinii biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii, należy wskazać, iż strona pozwana oraz strona powodowa wniosły zastrzeżenia do opinii biegłego, jednakże w ocenie Sądu uwagi te nie są uzasadnione. Biegły jednoznacznie stwierdził, że u powódki doszło do zespołu korzeniowego, o charakterze czuciowym, jednakże nie wiąże się z tym żadne dysfunkcje ruchowe. Opinia ta była kwestionowana przez powódkę, w zakresie wykluczenia przez biegłego zniesienia lordozy szyjnej oraz powstanie przepukliny kręgosłupa w związku ze zdarzeniem z dnia 9 marca 2014 roku. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw, aby obecny stan zdrowia powódki, jak również występująca u niej przepuklina kręgosłupa szyjnego i związany z tym zabieg operacyjny, mogły mieć jakiegokolwiek powiązanie ze zdarzeniem mającym miejsce w dniu 9 marca 2014 roku. Biegły jednoznacznie podkreślił i szeroko umotywował, iż są to skutki zmian zwyrodnieniowych, które występowały u powódki, jeszcze przed zdarzeniem. Przede wszystkim podkreślenia wymaga fakt, iż zniesienie lordozy szyjnej nie świadczy o zmianach pourazowych w zakresie kręgosłupa szyjnego, albowiem w znacznej części populacji zdrowej, która nie przeszła urazu biczowego kręgosłupa również dochodzi do zniesienia krzywizny kręgosłupa, co może mieć wpływ na rozwój choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa. Biegły wskazał również, że powódka była operowana z powodu tylko i wyłącznie choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa, na co wskazuje karta wypisowa z O/(...) Szpitala (...). Nie ma powiązania pomiędzy urazem biczowym kręgosłupa szyjnego, a leczeniem operacyjnym.

Reasumując biegły sądowy z zakresu neurochirurgii wskazał, iż uszczerbek na zdrowiu powódki spowodowany wypadkiem komunikacyjnym z dnia 9 marca 2014 roku wynosi odpowiednio 5% wg punktu 94a.

Wydając orzeczenie w sprawie Sąd miał na uwadze powyżej sporządzone opinie, a także zeznania powódki, która wskazywała na skutki wypadku. Sąd miał w szczególności na uwadze fakt, iż wypadek niewątpliwie stanowił traumatycznie przeżycie dla powódki wywołując u niej stres i lęk o własne zdrowie. Powódka po wypadku nie była zdolna do wykonywania pracy zawodowej i przebywała zwolnieniu lekarskim. Doznane urazy powodowały dolegliwości bólowe. Mimo tego, że skutki wypadku nie mają charakteru trwałego i w większości już ustały Sąd miał na względzie, iż choć obecnie występujące dolegliwości wynikają ze zmian zwyrodnieniowych a nie urazu to wypadek najprawdopodobniej przyspieszył rozwój zmian zwyrodnieniowych.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, iż kwotą adekwatną do doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu, przy uwzględnieniu faktu, iż otrzymała ona od pozwanego kwotę 8.050 zł tytułem zadośćuczynienia, jest suma 7.000 zł. I taką też kwotę Sąd zasądził. W pozostałym zakresie powództwo jako wygórowane zostało oddalone.

Mając na względzie powyższe Sąd na mocy art. 444 §1 k.c. w zw. 445 k.c. orzekł jak w punkcie I sentencji, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 k.c. przyznał powódce odsetki od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, uznając, iż w tej dacie pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając kosztami procesu powódkę w 33 %, a pozwanego w 67 %.

Na koszty poniesione przez powódkę składała się opłata od pozwu w kwocie 525 zł, koszty zastępstwa prawnego – 4.800 zł, opłata skarbową – 17 zł, wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego – 1.000 zł, łącznie – 6.342 zł, a 67% tej kwoty to 4.249,14 zł. Na koszty poniesione przez pozwanego składały się koszty zastępstwa prawnego – 4.800 zł, opłata skarbową – 17 zł, łącznie 4.817 zł a 33% tej kwoty to 1.589,61 zł. Po zbilansowaniu tych kwot zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.659,53 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Koszty związane ze sporządzeniem opinii przez biegłych wyniosły łącznie kwotę 3.233,79 zł. Strona powodowa uiściła zaliczki na poczet opinii biegłych w wysokości 1.000 zł. Do uregulowania pozostała więc kwota w wysokości 2.233,79 zł (3.233,79 zł – 1.000 zł). Sąd w punkcie IV nakazał ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 737,15 zł (33% z kwoty 2.233,79 zł) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, zaś w punkcie V nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1.496,64 zł (67% z kwoty 2.233,79 zł) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...),
3. (...)